

Mondd, ha talán gordonkázó szavaimra hajolnál:
eljönnél oda, hol nincsen, csak jelenés?
Már közelíteni látom a szárnyas idő neszezését.
Vissza se tér az idő, meglásd: úgy repül el,
mint valamely távolba igyekvő barna szemöldök –
halk nevetéssel üzen: illan a nyár, meg a tél.

2500 Ft

Mezősi Miklós

Tarka dal ösvényén

KÖLTÉSZETHASZNÁLATI
BÉDEKKER

GONDOLAT

Mezősi Miklós

Tarka dal ösvényén

Mezősi Miklós

Tarka dal ösvényén

KÖLTÉSZETHASZNÁLATI
BÉDEKKER

Gondolat Kiadó
Budapest, 2022

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Mezősi Miklós, 2022

*www.gondolatkiado.hu
facebook.com/gondolat*

A kiadásért felel Bácskai István
Olvasószerkesztő Gál Mihály
A kötetet tervezte Lipót Éva

ISBN 978 963 ?????

Kálmán C. György emlékének

Horzskövezés*

Írtam verseket én szép számmal a lomha időmben.
Jobban mondva, sokat ladikolva találtam a csöndben,
míg a szelíd puha hold mosolyogva figyelte a ritmust,
csónakomat nagy apályától meg is óvta eközben.

„Kis horzskő-csiszolás ráférne bizony kötetedre” –
járt a fejedbe’ talán, amikor buja májusi zápor-
verte mezőn versek szaladoztak szerte meg arra,
s én itt húztam meg magamat száraz kalyibámban.
Mint amikor szaporán és rettenetes nagy özönnel
zúdul... Ajaj! Jobb lesz innen mielőbb menekülni,
és a hasonlatokat sem kell szaporítani többet.
Horzskövem ott kallódik a májusi záporosóban.

Jól s értőn csiszolatlan versek, friss-ropogósak
törnek elő, finoman gyöngyöznek, a szívbe szaladnak.
Ott méltó helyük elfoglalják, édes örömré
váltják gondjaid és feltisztul tompa kedélyed.

* A Kr. e. 1. századi Rómában élt Catullus kötetnyitó versének kezdősorai a létrejött költői alkotás véglegesítésének fizikai eszközét, a *horzsolókövet* exponálják: „Kinek ajánljam ezt a bájos kis könyvet, amit száraz horzsakővel épp hogy lecsiszoltam?” (Cui dono lepidum novum libellum / arida modo *pumice* expositum?) Az ókori rómaiak a könyvtekerceszt a szöveg elkészültével alul és felül horzsolókövel simára csiszolták. Horzsolókőnek vulkanikus eredetű likacsos tajtékkövet használtak. Ennek latin neve *pumex* volt.

A vén romához

éjjeli szonett

Az éj leplébe bújj ha félsz
nincsenek szavak csak mondatok
kísérletezz de bátran addig élsz
írd és mondd ameddig mondhatod

az éj egy nagy királynak nője volt
hol volt hol nem dajkád sokat mesélt
a leplét húzd le: él alatta vagy halott:
királynő volt az éj de nem látsz ott mesét

ezt a rímet kapd el itt a messzeség
húzd már a leplet húzd sirámaid közé
hol vannak már a régen volt mesék

meddig húzható az élet mint felejthető rozé
vénülsz cigány viharzik már a köd feléd
hűvös vihart jelez – vagy kedélyed lobban
szerteszét

Tántorgó rímek

Fogadd iparkodásom új gyümölcsseit
tavasz meghozta dédelgette tincseit
sorokba rendezgette gondos kéz megint
ó nem *feddőleg* értve; újólag: „megint”
örülj ha tudsz örülni meghálálja majd
segít elúzni gondot gyötrelmet s talán a bajt
csupán ha olvasod s megengeded neki
hogy csűrje és csavarja szólepelbe azt aki
fényével vakít s az érintése perzselés
s közlelől úgy megéget mint a tűz de ez kevés
ezt állítja ő és biztos benne tántorítható
hoppá hogy is van most akkor vajon megírható
mi mondhatatlan érzés tántoríthatatlan
parázslík és nem bánt sőt mint a katlan
most egy kicsit siker sikerre halmozódott
mert oly kuszává lett s az értelem lefoszlott
a mondatokról azt se tudjuk hogy mit mondanak
hogy mit jelölnek ők és meg is zavarodnak
nem egyértelmű nem világos ne is számold
az érveket nincs egy sem itt már csak a mánor
a rímek kábán támolyognak dülöngélnek
költőnk egy-egy soránál különb lénynek
képzelik maguk sőt elhiszik és kódorognak
egyik sortól a másikig esnek s donognak
(esküszöm te azt akartam írni hogy horognak
sehogy sem kábított ez szemeim forognak
nem mentem lépre nem ám így aztán donognak)

siker sikerre rímelését gondolom meguntad
te kedves dolgos asszony jobbat érdemelnél
ennél és téteid magasra mondd miért emelnéd
a rím az kényszeres kopott lánc törjük széjjel
várlak itt ha erre jársz és nincs több rím se széllel
fújva sem nem holdas éjjel
mondd mindez tényleg mire való mér' kell
végre fújjuk szét
a rímek szemtelen-táncos neszét

Könnyed a tőzsdei árfolyam

Könnyeidet ha beváltod szép-mívesen lecsiszolva
gondosan és finoman ritmusra erősen ügyelve
ritmussal lecsiszolva kivonva vizet meg a sót is
gyöngyöt kapsz mást el ne fogadj értük te a tőzsdén
Könnyeidet s panaszod legjobb ha zenére cseréled
s nem hagyod azt lelkem hogy emésszen a bánat utána
én szerzett örömöm becserélem majd panaszokra
bánat fájdalom és a nehéz sors az mi zenét szül
bánat fájdalom és a nehéz sors szól a zenében
még ha a nagy Mozart Amadét is hallgatod éppen
tisztújításkor mily örömmel iramlík a viszki
pálinkát mertek föl a nagy pálinka-csöbörből
akkor majd' ugyanazt elmondhatom én mit a költő:
megszerzett örömöm dalait panaszosra cseréltem ...

Édesanyám, rövidéletűnek szültél a világra ...

„Jaj, minek is dajkáltalak én, átokra ki szültem?”
Thetisz tengeristenő (Íliász)

arcoknak fonnyadása
rózsának hervadása
olajoknak száradása
szagok lomha pillantása
szenvedély(n)ek morranása
hol van már az áradása
fék nélküli száguldása
életetek hervadása
rózsáitok hamvadása
szívetek megalvadása
arcotok behorpadása
véretek megtorpanása
jöjjön elő és hadd lássa
mire vágyott megkaphassa
csókol a fény feszül az íj
idegén és reszket a nyíl
a föld mélye fölszakad
arcod vörös hervadása
rózsák esti sorvadása
életünk elillanása
kaszának egy gyors villanása

Arról, hogy milyen legyen a dal*

Lantom fájdalmas jeleket penget ki magából
– és a papír tele jelzéssel, mind lélekölőek.
(Ártónak nevezé Glaukosz Proitosz jeleit mind,
mert az Bellerophónt el akarta veszejtteni velük.)
Nagy jóindulat az, mit kérek az én jeleimtől:
fájdalmas vagy akár ártó jelek – itt, csak ez egyszer,
most ne emésszetek el, ne veszejtsetek el bizony engem.
Mert ki akarja a szó által meglelni halálát?
Bellerophón, aki ártó jellel ment Lükiába,
kis híján odalett, épp hogy kikerülte a vesztét.
Még derekabb lett – ettől a szívem erőre kapott ám:
nem kis erőt fújt akkor az én kebelembe e jelzés.
Akkor időztem a szép szigeten, mit a tenger ölelget.
Akkor e szép szigetet nem más, de a tenger ölelte,
s Küpriszt szülte nekünk, az aranykoszorús finom úrnőt –
díszes trónuson ül már és édes mosoly arcán ...
Küproszi szép Küthereia örökké él, hiszen isten.
Hát te ne félj a dalomtól: csak rosszabb ne legyen már,

* Pszeudo-Doszitheosz *Carminum I-ének (Első ének)* fordítása. Újra olvasható a bizonytalanul datálható ókori szerző, Pszeudo-Doszitheosz néhány évvel ezelőtt sértetlen állapotban előkerült költeménye, az *I. carmen*. Nem sokkal az eredeti görög szöveg felszínre kerülése után az *I. carmen* magyar fordítása is felbukkant. A Kiadó szögletes zárójelben tünteti fel az utólagos betoldás gyanúján alul álló verssorokat. Pszeudo-Doszitheosz e művével nem most lép először az olvasóközönség elé; újbóli szerepeltetése jelen kötet szerzőjének abba a tántorgó hitébe illeszkedik, hogy az *Első ének* egy minden igényt kielégítő útmutató, afféle költészethasználati bédekker hiánypótló szerepét töltheti be, és hogy ez feltételezhetően magának Pszeudo-Doszitheosznak is az ínye szerint való lenne.

és ne bicegjen, lábra se sántítson soha jobban
Therszítésznél (nála az összes randa szeméma),
– mint amikor sátrából előjött, s nyögve rikácsolt,
elbődült és értelmetlen volt a beszéde.

Nem szeretem, ha a vers pampog szanaszéjjel, a szó meg
szerte rikácsol, mint Therszítész, hogyha rikácsolt.

Én puha, jóízű szavakat szövök egybe (remélem),
fényes ajándékot vágyok felrakni halomba,
költeni ezt-azt földi halandók szép örömére.

(Itt az idő, hogy végre az áldozatot bemutassuk.)

Rajta, ahogy forrásból a hűvös víz folyik, éppúgy
kedves szóval ömölj, dalom, édesen és örömünkre.

Verssorok és -lábak: ti ne járjátok ma a kánkánt!

Rajta, örüljétek itt bent, fékezzétek a dúlást –
mert nem kedves az istennek, ha dicsekszik a versláb.

Ezt én így kijelentem, s joggal vélem: ez így lesz,
mert bizony ennek kellene mennie teljességbe.

Nincs más hátra, csak az, hogy örüljön a szív a dalunknak;
mert ama százkaru órjas is hogy örült a hírének:
védve Zeust, odaült mellé az olümposzi csúcsra.

Messziről érkeztem mint hosszúárnyú rakéta,
tarka dal ösvényét taposom, menekülve, örömmel.

Versek lábakon

Ha reszketőn megy és talán szorongva,
s májában méregoldat vánszorogna –
sófényű régi csillagokba keserült.
Fölnézett, meglátott egy édes keselyűt.

Ő lett meséd – nem lesz majd vége-hossza,
s nem érdekelhet más, csak összehozza.
Nézd csak: tömör sötétben mint ragyog,
puhán villan, suhan, de nem gagyog.

A vágya tolla hol pihés a keselyűn?
– kérded kondor röptében keserűn.
A lábán járó vers míg körbetáncol:
hol visszafogva, hol buján viháncol.

Ha lenne rímem, lennének még klárisok.
De nincs csak egy – s ez versem zárni máris ok.

Ábrándok

ábrándok itt-ott kergetőznek
vágyaink mindjárt tetőznek
mit mondhatott vadász az őznek
csak azt hogy most mindjárt legyőzlek
vadászt az őz talán legyőzi
vagy őz vadászt magának őrzi

Hiúság

Alekszandr Puskinnek

Hiúságból sosem elég
élet-gyertyánk úgyis elég
... akármerre tekingetek
kisgyerkőcöm ölelgetem
vagy szép lányok néznek engem
megölelnek tekingetnek
ideülnek elrebbenek
magányos fát szemlélgetek
tele szentély tele utca
beülök én most közénk
odébb rebben félénk lelkem
azt kérdezi álmodásom
büszke harcban vándorúton
hogy hullámos hajba mártson
kaszás forma el ne siesd
van pár dolgom el ne szeresd
várd ki sorod ne sürgess hát
pihenj te is szükség lesz rád

Villám

In honorem W. A. Mozart

Visszafelé megbámulom én a virágot, a kertet –
édes az esteli hold, tompa burokba szorult.

Mondd, ha talán gordonkázó szavaimra hajolnál:
eljönnél oda, hol nincsen, csak jelenés?

Már közelíteni látom a szárnyas idő neszezését.

Vissza se tér az idő, meglásd: úgy repül el,
mint valamely távolba igyekvő barna szemöldök –
halk nevetéssel üzen: illan a nyár, meg a tél.

Ott fenn táncol a lomb a faágon,
ámde hamar jön a tél, morog és leharapja a fákról
most szaporán susogó levelek csapatát, lesodorja
mindet a földre. De eljön a szép tavasz újra meg újra.

Én most éppen a *Don*-nak hallgatom azt a nyitányát,
ó, tudod, azt, ami *ott* egy félévbe suhant.
(Veszprémben csuda szépen szólt az az isteni dé-moll,
és más hangnemek is: egyberakott tünemény.
Mennyire jó volt: Mozartot tanítottam a Várban!
Öt félévbe' lement öt gyönyörű opera.)

Mint amikor villám lecsap és gyöngyökre szakítja
éjjel a ködfelhőt, s ragyogása letépi a bánatos arcról
hirtelenül sápadt, félszeg baja ránctakaróját,
és dé-mollban dörgedelemmel szól a hivekhez;
ő aki Jóbot megpróbálta, s a szép Szemelét is,

ő aki Héraklésznek adott tucát isteni munkát
(senki se mondja nekem: „nem is ő volt”, vagy: „nem is adta”;
mert ő volt, csakis ő, aki ezt mind róttá fiára) –
végül a jobbán ült le erős fia fent az egekben.

Hát ez a villám oly finom, és lecsap oly remegéssel,
küszködik ott benned, hiszen érted reng dübörögve;
nem hiszem én, hogy az érintése ne édesen érne.
Nos, Mozart ... ha taníthatom, akkor boldogok élén
járók e földön, akár Hermész, mikor apja tanácsát
hozta az emberi nemnek arany saruján lesuhanva.
Akkoriban Mozart szólt égi szelek csuda szárnyán –
Jupiter így postázta parancsát földilakóknak:
Mercurius lerepült és vitte magával a cé-dúrt,
(ez volt akkor a főnöki hangnem; bólogatással
adta a nép tudtára a *numen* az isteni végzést).
Volt ott más hangnem, bőven – most hadd ne soroljam;
nézd meg a gugliba, hogyha te teljességre törekvő
földi madár lennél, vagy akár a zenébe busongó.
Mert a zenébe busulva felenged a kőszinü fájás,
és nem olyan keserű már szádban a mély szomorúság.
Mint amikor könyvet fog a kézbe a bánatos ember,
és könnyét könyvébe leesni a morzsolgással
hagyja, leengedi szívének huzalát laza ívbe,
s nem szomorú: mosolyok futkosnak kedvvel az arcán –
végre kiléphet a jó puha, hűvös reggeli fénybe.

Bárha előre tekinteni tudnék szíveken által!
Nem tudom én sehogyan kifigyelni, se látni a szívben,
hogy mi megy ottan végbe, mi áramlásokat űznek,
mit tárolnak a kamrák, mért is tárogatóznak,
mily muzsikát generálnak, meg pumpálnak az izmok,
mert vakulásig költöm a verseim itt, a lugasban.

Még sokat írnék, és ugyanazt, csak váltogatással –
úgy értem, hogy váltogatom szavaim, nehogy aztán
folyton s minden időben az ismétléseket ontsam,
és untassalak én fény nélküli, bárgyu sorokkal.

Féktelenül fut az élet – féken tartom a verset.
Csillagosan süt a hold, nappali illata volt.

Vegyes tüzelésű dal

In memoriam Géher István

Mixelt óda vagyok – kellek-e így neked?
Itt Aszklépiadész-versszakokat követ
két pár disztichon, és botlik a vers, szegény.
Rontott óda vagyok tehát.

Holnap már ne törődj fáj-e dalom neked
mért is fájna hiszen most is öröm lehet
felszánt vers-eke és álmodozásaink
szunnyadtak telelőn piha

Mindjárt itt a hibás strófai szerkezet
ez most még nem az ám majd a következő
strófákkal ne törődj versemből beborozz
álmodj sok jelenést hamar

Hagyd lelked heverőn éled a déli verőn
matt-szürkén s konokul célba' szorult a szó
és tompán kutyagolt távolodóban a hold
fájással ne törődj soha

Hervad időnk szanaszét olvad a szíven a hó
nem sorvad le a szó tán viselős lehet
ballag s vénül a tél áthuzalozta szivünk
nem szarvas-szivü gondolat

most a virág beszakítja a néhai csönd eliramlik
pergő szél nevetés pergeti méz a porát
lassú méhek imádkozzák terhük ki magukból
lépes méz alakú ritmusa májusi tánc

Redundáns szonett

Ó bárha itt lennél ahol vagyok
kérdesz és én válaszolok
beszélgetnénk itt bensőségesen
itt ülnél nálam szólnál ékesen

és kérdeznék én is sok dologról
mi érdekel s mit én a homlokodról
(e rímmel rém elégedett vagyok
az lenne jó ha önmagammal volna ok

elégedettnek lennem szórnám rímeim
terád nehogy keresztülhúzzák terveim)
tehát mit homlokodról el nem olvasok
nekem zokogsz de rám kacagsz a farkasok

ilyenkor ordító hidegben édesen
nézik egymást forrón szenvedélyesen
ilyenkor ordító hideg van éjjel
értjük egymást féltő szenvedéllyel

Írok

Írok.
De nem sírok.
Mert a régi sírok
könyűit nehéz kiírnom –
préselni őket nem annyira bírom.
Mert nehéz az alvadásuk.
Miként a vér, sósak s olvadásak.
Nincsen annyi áradásuk.
Sírásók könnye, mondd, mivé lett?
E könnyeket ki nyomta ki s mivégre?

Én nem sírok
csak írok egyre
nyakra-főre
léha édes földi kegyre
hull a szó mit lőre
száraz rozék mik hegyre
nőtt tövön teremnek
ó fültövön csap léha sors
határidők mik ön-szeles
kis kapkodásaim mentén
vígán s bőven kikelnek
mintha magam vermettem volna el őket...

Vers, mértékkel

Vers. Láb. Ritmus. Hűvösen izzó holdsugarakkal
húzzom a mértéket, sor alá sort így igazítok.
Ott vagy. Mert mosolyod, nevetésed iramlík a versben.
Rezzen a fény a hajadban, húz a sötét meg egy illat.

... halk mosolyok dideregnek a csöndben
nincs forró sanyarú vacogás nincs már a szivekben
volt remegéseim egy de csak egy csuda pontba szaladnak
pont oda kúsznak a szívkamráim izzó közepébe
pont ahol édesded szép nappali álmok alusznak
s néha erős rianással az éber létre riadnak
itt a sötéthaju illatos üdve nekem veti ágát

Ígéret és a szép szó

töredezett

Egyszer egy ódát költök, meglásd, tiszteletedre,
pompásan szerkesztett, tündöklő ragyogással –
oly finomat s áttört fényekben uszó pazar ódát,
mint amelyet nő színe elé eddig sose hordtak.
Bármit is írok, akármilyen is legyen az: gyönyörű lesz,
kellemes–évődő, könnyű vagy súlyosan izzó
daltöredék vagy egy ódai álom a szél viharába
fújja az érzések puha táncát, és te is ott vagy.
Nem mondom – szeretem, mit írok, s el is olvasom őket,
ám azt nem hinném, hogy bármit is érzek irántuk.
Konklúzíve tehát leszögezhetjük, hogy e versek
épp olyanok, s az a dolguk is éppen, mint a ruháknak,
és mit a hívogató testek kedvvel fuvoláznak:
meglévő szépségre a fényt ügyesen csalogassák.
Mint ahogyan ruha, ékszer nem szépíti a rusnyát,
még ha redőit ügyes kéz is rendezgeti értőn –
pont ugyanígy van a verssel, a dallal, az óda-sorokkal:
akkor szól igazán jól, akkor zeng bele, lelkem,
hogyha a szív húrjához elér, megfogja, simítja,
vagy nagy erősen vonja a húrját, mintha a mélyből
cselló szólna, vagy ott, hol búgnak a kontrafagottok.
Ám ha üres szív és kongó fejű nőtény... node hagyjuk
(látod, ezért siklattam ki a verset most – ne skandáld,
nem lehet azt, direkt rontottam el, nem jó az a nőtény...
érezkeltetni kívántam a képtelent ...

Milyen volt akkor

Kivénhedt uccasárba hogy tipegvén
lelkem viseltes és kopottas ingén
rávarrva folt és hátán patchwork és a vén
idő zugán felébredt tán egy régi angyal
zúgó fényárba szökkent kedves édes aggyal
egy *archetípus* ő kit Séth is látott és örült
mikor benézett^{*} hozzád és a szíve elszorult
hogy ennyi lassú szépség és mosolygó
sanda-mentes és finom–gomolygó
báj lüktet és kapkod felém

* Adám halála után Séth, aki a harmadik fia volt, megkereste a Paradicsomot és benézett oda.

Mértéken túl és néha innen

Mértéken túl szerettem
mást mondd mit is tehettem
túl jón és rosszon hittem
intek feléd vonzz el kérlek innen

a vonzalom
merő hús és nyegle borzalom
a húsom edd le sötétlő falon
lecsurgó méh ha fáj az oltalom

körmölöm
vagy inkább lejmolom dalom
a ködbe vész e csorgó sárga lom
nem nem ez itt most csak rágalom
a vackán nyugvó tévedésnek irgalom

versem
nem szövöm de végighorgolom
szövése helyébe horgas kampóim tolom
horgony-elmével mered rám
az ki szívja cigarettám
régi altatódalt füstre tűz
nagy haraggal büszke dédapám

mértéken túl vagyok szerintem
megejtő néha ebbe hinnem
ám olykor eljön ő is hozzám értem
én őt egyáltalán nem is értem

Ritmus Sevillában

Este elindul a ritmus, felkerekedve subában.

Szélárnyékba hevert el a pásztor az óra tövében.
Hajnalig arra terült, hol a rózsza virágai párban
állottak, de a dél heve árnyak alá taszította.

Este a hold letekint felhősen, fénylik a sarló.
Sárga szamár szarvával játszik a hold ma az égen.
Pengéjére kiült az a sárga vigyor – ma is ott van.

Este, ha tőr villan fel a rabló jobb tenyerében:
pengeti fürge dalát, rablódalait dudorássza.
Leplezi, hogy rabul ejti a hosszunevű mese-asszony.*

Majd ha a harmatos este leszáll s leteríti az éjjel
lepleit és a halandóknak puha álmokat ígér
bár ezeregy éjt töltene véle a hexameterbe
nem passzol neve és emiatt hosszabban heptameterben
áldja a még két éjszaka tartó nagy paripás mesemondást
éjjeleken félelmes irammal szökteti őt el
csáberejét némán ragyogó viharos szavak edzik
éjjel a holdon ezüstkalapot lengetve a szélén
úszik az égen a tenger csillag s bárha kikötne
képzelettel (szertelen ő) nevetéseidet mese-asszony
és hogy a rózsás ujjú reggel előre evickél
lusta ködökbe harap hétköznapi józanon indul

* A langaléta Seherezáde, aki nem fér be a hexameterbe.

Miért jár a vers a nőknek

*női jogok és ál-hímsovén alkotáslélektani
megjegyzések karöltve*

Nem tudom én azt mindig, hogy miket írjak a versbe,
mely formát tegyek én, melyeket ne a versszövegekbe.
Mely formák olyanok, hogy a szép idomokra hajolnak?
Szép idomokhoz a legszebb édes forma dukálna**.

Végül is én ugyanazt írom folyton remegéssel –
azt, hogy mit s hogyan érzek irántuk a pillanat óta,
hogy sugaras-puha lágy nevetést lőttek ki szivemre,
és egyből közepébe találtak, rám mosolyogtak.
Hogy mikor is volt ez, kronológice, és hogy esett meg:
hát erről fogok én még versben szólani sokszor,
nem tudom ezt ugyanis precizen – kiderítem a verssel.

„Vers-folyton-remegés” – nem is annyira rossz remegés ez:
reszket a metrum, a verslábak ropják ma a táncot,
rettenetes lobogással iramlik az élet ilyenkor.
Nos, nem olyan szörnyű, igaz, imbolygásuk a ködben?
Mint mikor énekesek vagy költők régi időkben
istennőket idéztek vers-dalaikkal a földre,
himnikusan megigézve hatalmát isteni népnek,
úgy kell őket a dalba helyezni hisz **isteni kellem.

Egyet kérek tőled előre: zavarba ne jöjjél.
Mert hisz a nőnek a dolga, hogy ezt provokálja ...
Elmagyarázom pár sorban, mi az ábra e téren.
Jár az alany-jog a nőnek, hogy neki verseket írjon
férfi, magasra emelve a szépnevetésűt –

erre van ő kitalálva: hiszen nemigen szülőgethet.
Nőnek a dolga tehát, hogy szülje a bábiket egyre.
Másik – a férfi – mivel szülőgetni aligha esélyes:
tartozik írni ezért hozzájuk, a nőkhöz, a verset.
Ezzel az élet hozza a verset a nőnek, alpból.

Egy légyott előkészületei tizenhárom versszakban

reszket a félelem és csak hallgat a méla szorongás
egymásnak ütődnek füstöl a félsz és serceg a vágy
furcsa tüzek égnek a mélyben
a hamu alatt izzik az indulat
parázslík forr és utat váj kifelé
az arcra kiül meg a bőrre a hajhagymák tövére

(Reggeli daltöredék, befejezve)

A vágy ez most vagy szerves költemény
akárhogy is de rettentő konok s tömény
szilaj sugárú mint egy isten s nem remél
nincs rá szüksége mert a vágy henyél

Ébredésem mondd mitől virág ma
mint meggyfa könnyek árján buggyant
virágba száll és mézeket beszippant
virágba selymesen száll ó a selma

Hová hová e sok miért s miért-nem
miért incselkednek velem nem értem
nem tudhatom de honnan is reméltem
e sok csodát májusnak szép ködében

Száguldó ébredés ez meg sem állok
de mért is állnék hogyha nem találok
az eltévedt sok verset mert halálom
riadva rebben szét

Mert reggel újra szül minket az isten
halálközelből hogy megtérjünk frissen

Jaj nem tudom hová lett s merre rebbant
mi sok szép szónak volt egy kedves ága
egy rímet vársz ne várd hiába
írhattuk volna hogy virága
ne ezt írjuk mégsem hanem hogy lebbent

Sok vers van még de őket meg sem írták
nem is fogják talán hisz egyre sírnak
a könnyek átlátszanak és sivarak
bánatból font gyönyörbe zsolozsmáznak

(Törődés)

Én nem törődöm azzal:
szép-e a vers mit írok,
rímel ímmel-ámmal
vagy zökög vagy hexaméter.

Te szúzen lépsz elébe tudd
és mindig szűz leszel neki
és kedves is meg bájos bölcs leány
és szende asszony hamvas lelkület

A combok ősi rejtekén dalolva él
az élet fája s fészke ritmusába tér
jól megférnek: kis fészek és lehajló gyally
hajlástól érintésig egymást nézik aj
fészek mosolyg a felhő szakadozik
fészek-bújások mámor biztatások
tölgy-szökőkút, élet árja
rebben széjjel nagy sugárba

(elégia Ovidius után)

Aztán írd nekem ám, ne igen halogasd, had' örüljek ...

mert szeretem nagyon én azt, ami tőled elér...

Mindegy, hogy mi is az: lényeg, hogy tőled igézzem ...

mert megigéz, gyönyörűm! bármi is az: szavaid,
vagy mosolyod vagy csókjaid árja, tekinteted íze.

Mind csudaszép, nekem ez kell – és megkapom én.

túl sok a szál,

meg fúj a szél

merre kaszál

nem is ő a halál

csak a rím fújta a szél

na csak ennyi az

annyi de vége a versnek

Küldemény

küldök neked valamit
kedélyednek ráncait
elrendezi s arra int
hogyha rosszkedv megsuhint
szélviharként szertefújd
bánatodat péppé zúzd
szellő legyél gézengúz
bú és bánat messze húzz

3³×2: Alkalmi vers a haszidizmus állásáról

Kárpáti Péternek

Előhang

„Boldog öreg! hiszen itt, ismert patakok közelében,
szent forrásoknál árnyék hűvösére találhatsz.
Itt, hol a szomszéd mezsgye sövénye szegélyezi kertet,
s most is vadméhek legelésznek a fűzfa virágján:
lány zsongásuk szór a szemedre szelíd, puha álmot.”*

Így kezdődhetnék, rébém, születésnap versed,
hogyha ma Vergilius költene ünnepi dalt,
hősi hatos mértékben felkumulálva a textust –
vagy fuvolázna neked páros elégia-szót.
Csakhogy a verset most nem Mantua gyermeke írja
jobb, ha a pásztori mértékkel bölcsen megelégszel.

Nem mindenkit a hősi vaker s az elégia hat meg.
Hogyha a versben a *Kárpátok Sziklája a téma,
őhozzá kell most igazítsuk a mézizü dalvást.
Három a harmadikont kettővel jól beszoroztad:
ennyi tavasz látott (volt köztük egy *ünnepi játék*);
nyár, ősz, tél: mind jöttek örömmel s mentek a múltba. –
Lássuk most, hogyan is volt kádárkőszaki korban!

* Az idézőjeles részeket Vergilius I. és IV. eklogájából kölcsönöztem. Saját fordításaim.

Főhang

„Már a sibyllai jóslat utolsó korszaka jött el”:
bőséggel támadt jókedv s a nyomába’ reménység:
„Hátha letűnik végre a vaskor s jó az aranykor”
(ez volt akkor a filing – úgy tetszett legalábbis).
Csakhogy Prímtitkár Jani eljött, és vele együtt
fellegzett be a filingnek – hát füstbe szaladtak a tervek.
...mégis jókedv támadt és a nyomába’ reménység:
„nem lesz többé félelem akkor a tágterü földön,
istenek élete lesz az övé s lát majd keveredve
isteneket meg hősöket, és látják ezek őt majd...”
„Gyermek, a tágterű föld most már neked ontja a termést” –
drámákat, s tetejébe tiéd lesz még a borostyán.
Hősökkel mutatod meg, hogy mi a *virtus* a színen.
„Akkor a rét lassan szőkül meg a gyöngye kalásztól,
és vad csipkebokorról csüng a biborszínű szőlő,
és az erős tölgy majd mézédese harmatot izzad.”
– Elmentünk negyedik kapualjba: * haszid csuda móka
csurgott kedves házfalakon, mi meg ittuk örömmel.
Van valamely titok itt, rejtélyes erők todulása –
ez vitt rá, hogy színházról városra utazgass,
s drámai túra ezért vitt el Tatabánya szívébe.
Párizs, London, Zsámbék, majd a Jurányi Produktív
népei városaikban mind eszejárásodra figyeltek.

Utóhang

Nagy feladat vár rád: haszidos születésnapot üljél –
holnappal ne törődj, holnapután is örülj!
Caddikom, eztán sok születésnapot adjon az Isten –
épp annyit (legalább), mint amit eddig adott

* Kárpáti Péter: *A negyedik kapu* című klezmerdarabja.

és kiutalt, amikor mosolyogva a földre eresztett,
mert csak az éteren át érkezik isteni kegy.
Boldogan üld meg az életet, örvendjél a szivedben
jó hűves ernyőnek te a forró nyár közepében,
hogyha a sors szerencsen-homokos sivatagba dobálna;
vagy Múzsádnak örülj, haszidos születésnapot ülve,
hogyha a nagy Grönland örökös hava hull a nyakadba. –

Így ér véget a vers, így záródik be az ének.

Hogyha ma Vergilius költene ünnepi dalt
(hősi hatos mértékbe'), talán még ő se dalolna
másképpen, csak ahogy alkalom adja magát.

Epilógus

nézd el a verstani kátyúkat nekem itt bizony isten
én voltam ki ütöttem a költő-út mezejében
képzavar ez lehet akkor is én loptam ki belőlük
azt ami lopnivalót őbennük blindre találtam

Furmány és félelem

*Palivec úr, a „Kehely”-hez címzett vendéglő
csaposa emlékének*

Furmány és félelem igazít
mindent meg- és kilazít
nem hallgat az örökös szofista
tagad és állít majd dönti laposra
jut eszembe csíp a bolha
csípést halmoz nagy halomba
majd legyek halott órjás orrlikába
mely órjás régen megholt ezer kába
legyek félnek sokuk ebből él meg
kellemetlen rád száll donog zúg az ének
piszkít oda zümmögőkar
mind donogja uniszónok
volt egy szólólégy az jól leszarta
az imidzset felrakták a webpadlásra
majd lehozzák mutogatják
száypadlásról nyalogatják

Hol vagy, Palivec? Hol van a régi ser?

Születésnapüdvözlés

Kálmán C. Györgynek

Kellemes ünnepelést Kalogány sok-sok locsolással
hervatagon ne igen hagyd el Buda és Keszi nőit
mert ligetünknek hulló díszei ők uramisten
nem tudom én de elégikusan nehezebb tologatni
verseimet pedig úgy elkélne a hexameterben
szótt motyogás meg a bő mamelukvakerelde helyett a
pentameterben esendő dallamos éji motetta
mindig a hexameter meg a hexameter nem unod már
hogy volt hogy lehetett ez a régi homéroszi korban
megmondom neked én te pedig sose kételkedjél
vak vala ő nem látta ezért csak róttá a verset
vég nélkül sose unva rovásit mert hisz az isten
sok-sok dalnak az ösvényét töltötte be néki
emlékek sokasága közé a memóriaházba
interfészeket is telepített mert nem akarta
bízni a véletlenre a dolgot (az isten ilyen mind)
akkor a nyílt forráskódú kütyük elseje volt ez
most nem teljesen így van a metropoétika-helyzet
mert minden megváltozik és kicserélődik s az időnek
tompora rengő domborzatként sújtja az embert
ráülvén nyomorítja kipréseli nedveit egyre
most pedig illene véget vetni e tompa dalunknak
lassan a hajnali fény ravaszul kidereng s tavaszos dér
fog kaparászni az ablakon és beleselget a pászma
kérdézi nagy vihorul hogy hát te mit is kalapálgatsz
mondd mi az ott ami kattog van hozzá cica úgy-e
(hogyha egér cincog macskát kell küldeni rájuk)

lassan az éjszaka jóságos-puha paplanos ágya
reggeli priccsé zordul reccsen a munka keményen
húzd meg jobban erősen vedd ki a pályázatra
pányvadat csáklyázd meg a nappali hold sugarában
indítják csicseregve a nap ragyogó-puha gömbjét
hajnali égimadár-ének toszogatja az égnek a testét
mint amikor galacsintúró bogarak megszerzik az állást
és hosszan hajtják és nagyra növesztik ezáltal
túrt hajtott és orrontott televényüket egyként
olykor a versmértékből szerte kilógnak a lábaik – ímé
így volnánk asziszem mindannyian állásunkkal

Most van vége a dalnak – mégpedig ezzel a sorral.

Széchenyi – Előhang

maga az élet álom lesz az életről
Friedrich Nietzsche

Érik a Széchenyi-vers: hisz az ódai murci mocorg már...
Egyberakott heverő fürtökből sajtolom ódám,
érlelvén azokat, miket én régen szüreteltem
és régente szüremlett jól kifelé fogaim kerítésén
(ennek az értelmét nemigen látom, de a metrum
hallgatagon kopog egyre, ahogy billentem, amit kell).

Újat is írok azért, vadi újat, jó harapósat,
karcos ritmusa hogy beleszánts on a szép-puha szívbe,
ösvényt vágva szigorral meg keserű kacagással.
Őszi derű így kél s az idő csak járja a táncát!

Győrben, a zsidó temetőnél

In memoriam Kovács Endre

Penge, remek vala tegnap az este s a délnek utána!
Máskor is, alkalomadtán én nagy-fürge örömmel
elkísérnélek vándor-dramaturg utaidra,
kávéval-serrel le is öblítnénk vacsoránkat,
vinnék pár szivarot, s a szivarvágót a zsebemben.
És ha az alkalom adná: Győrben, a kőfal mentén
lennék újra zsidók, hisz van kalapom bizony-isten,
kóser hosszú kabátom is, és fogadott bizonyosság
(még ha nem is bizonyosságnak mondd – legyen akkor
úgy, ahogyan te neveznéd; majd kitalálunk jó nevet úgyis).
Mily földekre jutunk majd legközelebb, kikocsizván?
Mily népek, mily színházak, mily városi deszkák
várnak majd, s milyen ételek és milyen angyali lánykák?
És miután kirakott kész étkek után a kezünk kivetettük,
és odahozta a tálakat egy kedves-szemü angyali lányka,
és öntött a szivéből sóhajtást meg a borból...

Fürge időnek az illata szállva iramlík a széllel.
Nincsen idő, de a lét-idomok sanyarún süvegelnek,
veszteglőn-szomorún iramodnak a szívek utánuk.

Mítoszaid ne feledd el küldeni még ma az este.
Jó, tudom én, hogy máris elért hozzánk, ideérve
pont ez az este, de jól passzol be a hexameterbe.
Küldd hát el szöveged mielőbb nekem, és ne habozzál.

Idill. Aranykor

*Vajon önmagában kell-e megfigyelnünk ezt
a megnevezési játékot?*

Paul Ricoeur

Van, ki idillnek mondja, de én így hívom: aranykor.
Így nevezem, mert itt van a Földön, akármikor eljön –
itt mivelünk, bennünk s körülöttünk. Példa okáért:
hogyha aranylik az ősz, ez a pompás-kedves időszak –
bort szüretelnek olyankor (jobban mondva: a szőlőt
borrá szűrik – e szó fejtése talán bizony épp ez),
és mindenféle szép aranyoskáim mosolyognak:
fán leveles lombok, szép lányok avarba' tipegnek,
rózsás orcájuk bortól hevül és pirosabb lesz,
és a poéta erében a vért pirosabb énekre fakasztja
rózsás orca s a bor, pompásan kóoperálva.
Borba aranylik a szív akkor, ha a nyár heve eljön.
Bort ha borúra borítasz, felderül akkor a lelked –
vérképző-vereset, zamatos bort, szívrederítőt.
Van, hogy megfáradt a kedély s az eső zuhog ott bent,
éppúgy, mint amikor nem látni ködöknek a végit ...
fényt se igen hiszel ekkor pislákolni, fogadnék ...
Mint ahogyan jó bort kortyolsz, úgy idd a szerelmet,
s mint vihar ültével, vagy a hosszú, lomha esőknek
megszakadásával kiragyog nagynéha a napfény,
s foszlik szét a sötét felleg, ködvész is eloszlik:
úgy foszlik cafatokra a rosszkezd, frissül a szíved,
és az aranykori boldogság soha nem hagy el – érzed.

Én nem „idillnek” hívom hát, mert „eidülion”-ból
(„képecskéből”) lett ez a szó, de a lét arany árját
(és nem „-erét”...) csecsebeccsé, mondd, minek is kicsinyítsük?
Másrésről platonista szagot szimatol bizony orrom:
„idea”, „eszmény”, „eidülion” – ki nem állhatom én az ilyesmit.
Látod: a vers is túlfűtöten, mérgesen áttört
enkorlátain, úgy, valamint ha hatalmasan izzó
platnin avagy gáztűzhelyeden főzöd föl a bablét,
haj! de kifut levesed, hisz tágul a hőre erősen;
pont ugyanez történt az imént, mert hexameterkém
heptameterré duzzadt túlhevített faragástól.
Már látom: nem elég a poétai üdvösséghez
versfaragó szoftvert jól föltelepíteni gépre –
jól kell tudni a versfaragó júzernek az indulatát is konfigurálni,
és ha hibádzik e készség, akkor a vers kifut, épp ahogyan fut
a bablé.

Hogyha a lelke jelen van a költőnek: ráfogja hibáit
bármire-bármire, huncutul ő kikiáltva erénynek,
s így kanyarítja mederbe, mit ő maga tévelyített el.

Karácsonyi kantábile

Most azt hiszem talán úgy illenék
hogy egy pásszentos téli költeményt
költsek vagy jobban mondva ellenék
semmilyen reményt, mi csalfa, vak,
nem táplálok s nem szítok egyre még

ha kérded azt hol itt az értelem
kérdezd nyugodtan és majd válaszolgotok
rímre aggatván a sort ez léha fertelem
cselvetés van hogy ha elpasszolgotok
pásszentos sort egymás alá ha verselem

rím rimán-kodik kokott rímen szokott
kopott holmit lenyúlni életünkbe****kétezer
lopva tűnik ám ha adtam rá okot
szemantikát vagy pántlikát ha már teper
jelentené de tompa sérült-foltozott

na hogy bújok ki ebből hogyha oldozott
nem könnyű tisztes búcsút intenem
mert mindig jönnek csőstül kormozott
verscsősorokba rendeződve szüntelen
szavak kiáltó lángoló igáslovon

lovanni ellovanni volna jó fehér havon
lovári nép kivált Csulánó nyergel és ha már
megértem én busásan megtérül pofon
nem invesztálok én arculcsapásba már
na végre itt a búcsú versem itt lohol

kibújok én az útvesztőből ím na hol
boldog karácsonyt kívánok ma ezzel én
neked költöttem ezt a téli prima sort
e szekvenset ha sorba' fogja rezzenés
kedves és vidám az ünnep híre most

Két ajánlólevél

1

Volt egyszer, hogy az elmés, jóagyú Bellerophontészt vészes, csalfa irattal küldték el Lükiába.

Ezzel – minden idők első reference-levelével –

csalták tőrbe, azaz csak akarták, Bellerophontészt.

Megvívott velük – otthagyták fogukat, valamennyit.

Bellerophón harcban leigázta, ki ellene támadt.

2

Volt még, később, egy híres referenz-esemény sor –

vészes irattal akarta királya megölni az ifjú

herceget, ám ez gyorspostával küldte az égbe

mattvelejű Rózenkrancot meg a Guildensternót.

Mattot adott nekik ő, tompán rianó agyuaknak,

mattfényű velejük kapcsolta ki, mert okosabb volt.

Pályázati lázálmok

Új pályázatok érkeztek meg a látmezeimre:
jól s értőn beleúsztak, -akadtak a sűrűszövésű,
nagy szemű, furfanggal kivetett hálóm közepébe.
Mint amikor hálóját jól pányvázza halásznép,
tudva erősen a farvizeken, hogy merre a halraj,
merre kuszik, szaporán vágyik kikerülni a hálót,
ám végül csak a háló alján végzi a halnép.
Nos hát, így vagyok én is a pályázat-kiirással:
mint ahogyan halakat rajaikban, lombot a fákról
elvisz az áramlat, vízben vagy a kék levegőben –
mostan a pályázat-kiírásokat úgy fogom én be:
nem menekülhet előlem akár egy szem kiírás sem.
Elnézésem kérem, amért nem tudtam bírni magammal,
és egy ilyen tét nélküli verset most kifaragtam e mélibe,
sőt immáron a mérték is túlcsondul a hexameterből
(mentségem, hogy a záró négy sor lett csak
heptameterré).

Kedves Címeim ott, ahol éppen elér ez az email,

küldtem verseket egy kiadónak a verskötetébe
távoli földön könyveket ad kifelé ez a dolga
ott hol a szárazföldnek vége van és a csatornán
át kell kelned hogyha körükbe vetődni szeretnél
ők kik a föld túlsó peremét lakják a british nép
kérded hogy vadak-é törvénnel mit se törődnek
vagy pedig ósdi szokásuk még hogy félik a törvényt
honnan tudhatnám egy ilyen kérdésre a választ
tőlünk távoli gondok ezek hisz távol a törvény
messzi ködökbe veszett már én nem látok odáig
hallom a kiskapukat nyikorogni zörögni szünetlen
elhasználódtak meg nem kenik őket eléggé
látom a témától kicsit eltértünk hol a törvény

hajnali méljük ezeknek azonban örömmre fakasztott
ezt osztom meg most veletek hordjátok a terhét

üdvözlettel az október még fénylik a naptól
hajnali részegség ma se lesz csak déli vagy esti
éjjel vendégségbe megyek s megkérdem a törvényt
hát kíváncsin nézek a válasz elé s megírom majd

Képes fejezetek a budapesti közlekedés történetéből

Átkelés a Dunán 1900-ban

Folyó színén a szellő borzolása
a víz haján rendezte fodrait –
ilyen volt a déli árnyék rajzolása,
s te illegetted árva bokraid.
Csónakunk velünk meg-megremeg.
Elkötöttük, és a szellő arra int:
cirkáljunk és élvezzük fodrait,
van belőlük itt is, ott is rengeteg.
Kedved visszhangzott, és kedves zúgaid.
Zavartalan volt – tiszta, mint a víz, a csend.

*Felszíni (kötöttpályás) közlekedés
az 1980-as években*

Van úgy hogy nincs mit tenni most
elmenne rímnek itt a pilla most
lenyugszik szemhéjunk megáll
egész nap végzett pislogása most
én innen őszintén nem látok villamost
mivel hogy oly sötét is van
és nem jön erre most
az istenért utasbarát tuja
(villanyosnak hívta még a nagymamám)
ne vedd úgy hogy felékszereztem
villamos rímekkel ezt a versem

pedig mi jó poén volt *akkor* és utána is
de hogy van ez most
várod még a régi rímek illatát
a pislogásos árva-sárga villamossal

Gyalogszerrel a 21. századelőn

Ma oly vidám vagyok
miért van és honnan jön ez
hová halad s miféle útja van
elméletet kovácsolok pedig tudom
hogy gyors iramban fog bedőlni
víg táncot járok gyors ütemre lépdelek

Zárszó

Nézd el, ha áthágtam határaink.
Mert sokszor átléptem – de Máraink
például fekszik mások közt és óva int,
hogy közhelyes (vagy közteres) legyek. Hát *most*
(halkan, de érthetően rím esett) köhint.

Távolban egy fehérlő Lutra

Szászvári Péternek

Távolban úszik egy vagy két vitorla
fedélzetén jó whiskyt isznak rajta
a svert* egyáltalába' nem is kajla
távolabb kedves volt lányok arca
pirul nem nap hevétől ámde harcra
vagyón hevül föl és a szoknya korca...

Odébb gyerkőc ver éppen fejbe azt a'
vagyik úszni véled hisz azér' csinálja
más gyerkőc meg zsinórt vidáman húzza
e vonatkoztatási rendszer neve Lutra

* Schwert: A kormánylapát mellett a vitorláshajó egyik legfontosabb alkatrésze a hajó közepén elhelyezkedő, leengedhető és felhúzható uszony (svert), amely az oldalsodródást akadályozza meg. A swert (vagy svert) egy aerodinamikai test, amelynek működése a repülőgép szárnyának működéséhez hasonlít. Szerepe alapvetően a hajó iránytartásának biztosítása szél felé haladás esetén. Svert hiányában csak hátszéllel lehetne vitorlázni. Köszönet Szászvári Péternek a szóbeli magyarázatért.

Ezt nem bírtam kihagyni

tudniillik ezt a verset itt és most
észt nem oszt de nem is foszt
tengerin túl nem is rossz
olyan mint a hosszú hántás
nem túl foszló nem koszos
rímre rím jön pákosztos
abbahagyjam azt szeretnéd
tudni mi az hosszú hántás
milyen lehet miféle
nem túl foszló nem koszos
rímre rím jön pákosztos
legyen refrén ne legyen
döntsd el magad olvasó
várd a rímed oldalsó
páholyból tart szökkenése
feléd repül vetted észre?

Mesterképződés

Gyalu és a forgácsok

Jó, legyen Iljics hát, ha te annyira versbe szeretnéd
láttni Lenin-komiszárt! Lőnn Lenin – inti Kobát.*
Kérded tán: mire inti Kobát a vezér? Tudom én azt?
Kérded még: ki Koba, s mért teszem őt is oda –
sor végére Joszif Visszarjonovics Dzsuva Vilmost?
Nem tudom, érzem csak: élve keresztre feszít ...

Most Múzsák, ti segéljeteek engem, olümposzi lánykák!
Osszátok ma az észet – hadd ne legyek csenevész.
Elmondom hamar akkor, hogy mindez hogyan is volt
– és hogy esett meg a lány. Jól letiporta Kobánk:
szép Oroszországot halaványas-szőke hajánál
megragadá a bitang, kényszeríté sanyarún ...

Hol volt hol nem volt, született egy tarfejü bojtár.
Tar feje szórta a fényt a sötéttől mindig előre,
ő meg villamosítá széles-tágas Oroszhont
és örökébe fogadta Dzsuvás Vili pénzintézeti rablót,
sor végére helyezte a Visszarjonfia Vilmost.
Kínos volt ugyanis neki nagy buzgalma a bolsevikok közt.
És hogy a rózsásujjú Hajnal lőtte a várost,
cirkálván s jelenítve e nagy meredek veszedelmet:
Visszarion-fia-Józsit, e lóbráner-kalap embert.
Ment és járt a gyalu s hullott csak szerte a forgács.
(Tudjuk: ahol forgács repül, ott biztos gyalu is van.)

* Joszif Visszarionovics Dzsugásvili (ismertebb nevén: Sztálin) leánykori neve.

Kondaszívű csiburás csótány-bajuszú Koba József
mindenhez nagyon ért – komposzt lett biz' ezért.
Mindenhez konyitott, így hát mindenki vonyított.

I ljicsi lámpa-világ szikrát vet s fut a láng.
Lámpa-tulajt Visszarjonovics hűségeseen ölte,
vitte tovább a gyalut – éber volt s nem aludt.

Így lőn akkreditálva az iljicsi mesterképzés ...
Később híres doktori iskola nőtt ki belőle ...
Mesterről kezdtem bizony írni, de érdekesebb a tanítvány –
hát emiatt dagad itt ez a két sor a végén heptameterré.

Rémálomszuszék

Itt vagy. Gyomorból jöttél, tényleg.
Te mindig úgy nevetsz felém,
mintha régtől ismernélek.
Megírlak most, az éj felén.

Elüldögél a csönd az éjszakámon.
Ráz egyet dús, komor szakállán
a fogva tartott rémes álom –
megmoccan ott, a csönd legalján.

Életre kap, loholni kezd felém,
mintha rémeket cipelne, úgy rohan.
A víz kiver, „el innen, menj, te rém”
iszony dől rám, vastagon – és odavan.

Az álom széttört több darabba –
Újra frissen ropog már a hajnal.
Nem léphet szörny az ablakodba –
más vár a kedves fürge nappal.

Nyiss ablakot. Közelbe már
az éles fényű tiszta reggel:
a párkányodra ülve vár –
és lassan megtölt jó meleggel.

Egy részem ebből éldegél –
álmokból foszló ébredésem ott van
rám omló boldog alkonyatban.
És téged vár. Csak mendegél.

Szállnak

Hervad már süvegünk őszi homályba int
s görbén földre hajol szállnak a darvaink
meggyűrődik az év gyűlnek az ég alatt
felhős vadludak és sorban a csél-csapat
furcsa körökben evez-halad

nem szabvány vezeti versem a rímeit
nem mérték ki szabók metrummal se törődj
messze ne told s ne vesd gömbölyü álmaid
hullámokba tolul s rajzik a szó-göröngy

hervad már a sügér úszna a tó fenekén
okkersárga ludak nagy vonulása lehull
rebben s gágog a lúd megfickand a sügér
nyershalevő ludak vágya utána nyúl
sárgás lábu ludak sügerezni szeretnek a tóban

Este van, este volt

Ködbe málló
kékes-tompa sejtelem
lustán ásítja szét
magán a pesti éjt
lomha kézzel
szőrös kéjjel
jössz-e már
a kerge szélben
búval libbenj
hogyha egyszer megkíván
siránkozás és tőke-döntés közt lohol
sebből vetve lusta hóbortot kohol
szikrázik vagy csak lassan rostokol
itt meg ott egy panaszóda
szomorkodik nyakra-szóra
terembura erre-arra
heje-huja álmaiba
kavarog a tavasz-óda
nyomába hull a lusta köd
szeles tavasz piros este
horpatag szomjas talány
itt az este eljött végre
nehogy fölfald ég szerelme
nekem akkor szívem veszne
jó étvággyal kóstol ő és fölzabál

így vagy úgy most végre itt a bál
az úr vendégén cifra körszakáll
szalad mutatja ez ki volt és az ki ott
a fény vakít mi tudjuk mit hozott

már az éjjel gyorsan gurul
irdatlan-mód szana-széjjel
néha lomha lebbenés
így festett hát ez az est
pompás volt ez – lomha, rest

Számvetés a hétvégén

Ezt hozta a vasárnap. Kergő szavakat fatálon.
Nehéz, iramló, görbén hunyorgó
szelfi tükörbe lát.
Belém kívül az idő.
Meg-megmar a reszketeg sóhajok alvadása.
Már nincs remegés.
Nyög az isten.
Erre szaladt a szél szárnyán a gyermek.
Megpihen az őszi televényen.
Fut a szellő, riadoznak a kerge varjak itt lenn.
Ó, mit ennének ők, gondolják.
Fekete holló hunyorog a téli napsütésbe.
Egy nyest is mintha kanyarogna.
Senki se látta, de mégis tételezhető.

Zümmögőkardal

Miért ne remegne a sötét hideg szája
szélén a billegő kis hamvas árva
szegény ki szúnyogot ha ölni nem mer
pofán csapásra néha várni kell
önnön pofád ha orrba vágod éjjel
rebbenek zizzenéssel csacska hévvel
nagy bánatukban ők donognak
és rímelgetnek sok dolognak
mert ők a szúnyogok s talán kacagnak
nem tréfálnak vértől dagadnak
és lassú röpködéssel riadoznak
eltévedt nádasokból kiáltoznak
felénk szeretnek minket véreinket
úgy szívnak szenvedéllyel végre minket

Utolsó mentése

egyed se búsulj kettőt neves mi értünk
téged mi jól egészen jól terécsünk
a vásott ízlést hogyha kell se sértjük
a szó a szón elcafrangolva mért csügg
egy félszón át kell most mindent bemélnünk
kacagva nehéz sírunk könnyedén elérjük
talan még nem de egyszer majd megértjük
ne szomorkodj akárhol vagy te mostan
derű mosoly eléd üljenek harmatossan
miértünk borzas fejed sose fájjon
mily rímet verjek ide? legyen Byron
mentse versem ő a hős az édes álom
eljön hozzánk és evvel itt a fájrönt
bánom álmaim fusson shálom reátok
rímek ti vagytok versemen az átok
teli zsákom félig álmom belevágom
ilyféle kárvallott szó-orkok támolygása
volna akkor és szívednek vánszorgása
olvasó ha meg nem áll e rím-özön
és el nem tűnik most kézen-közön

Töredékben

Szaggatott, finom szépség fog belülről
itt most megtorpan a szó, a gondolat
elringatta csípőjét láthatatlan
már álom környékez gyötretve kérem
ó bárcsak úgy lenne ez, hogy mégsem
hogy még sincs ez, csak kiötöltem
hogy ezt én csupasz lélekben költöttem

Tartalom

Horzskövezés	9
A vén romához • <i>éjjeli szonett</i>	10
Tántorgó rímek	11
Könnyed a tőzsdei árfolyam	13
Édesanyám, rövidletűnek szültél a világra ...	14
Arról, hogy milyen legyen a dal	15
Versek lábakon	17
Ábrándok	18
Hiúság	19
Villám	20
Vegyes tüzelésű dal	23
Redundáns szonett	25
Írok	26
Vers, mértékkel	27
Ígéret és a szép szó • <i>töredezett</i>	28
Milyen volt akkor	29
Mértéken túl és néha innen	30
Ritmus Sevillában	31
Miért jár a vers a nőknek • <i>női jogok</i> <i>és ál-hímsovén alkotáslélektani</i> <i>megjegyzések karöltve</i>	32
Egy légyott előkészületei tizenhárom versszakban	34
Küldemény	37
3 ³ ×2: Alkalmi vers a haszidizmus állásáról	38
Furmány és félelem	41
Születésnap iudvözlet	42
Széchenyi – Előhang	44

Győrben, a zsidó temetőnél	45
Idill. Aranykor	46
Karácsonyi kantábile	48
Két ajánlólevél	50
Pályázati lázalmok	51
Kedves Címeim ott, ahol éppen elér ez az email,	52
Képes fejezetek a budapesti közlekedés történetéből	53
Távolban egy fehérítő Lutra	55
Ezt nem bírtam kihagyni	56
Mesterképződés • <i>Gyalu és a forgácsok</i>	57
Rémálomszuszék	59
Szállnak	60
Este van, este volt	61
Számvetés a hétvégén	63
Zümmögőkardal	64
Utolsó mentése	65
Töredékben	66